

skal udmønte den del af kommuneaftalen, hvor vi praktiserer det for den ledige ældregruppe. Det er klart den, der har størst behov for at få de muligheder, som er aftalt med kommunerne.

Thor Pedersen (V):

Man skal være ærlig, også i politik, og hvis man spørger mig, om regeringens forslag er ringere end forventet, må jeg sige: Nej, det er det ikke.

Regeringens udspil til finansloven for år 2000 er præcis lige så svagt, som vi kunne forudse. Det er uden perspektiver og uden ambitioner, og det står klart, at det eneste store projekt, regeringen har, er at blive siddende og nærmest for enhver pris. Men vi har efterhånden lært os at justere forhåbningerne ned år efter år.

Og hvor er det i virkeligheden ærgerligt. Mulighederne har jo været der, og mulighederne for reformer, der løser grundlæggende problemer, er til stede. Det er jo netop i en tid med økonomisk medvind, at fremtiden skal sikres. Men hvad gør regeringen? Spiser nationen af med det gammelkendte socialdemokratiske miks af skatter og afgifter samt endnu flere byrder på virksomhederne.

Nok bryster regeringen sig af, at dens udspil opererer med et overskud på finansloven; men knap så imponerende – for at sige det mildt – bliver det, når man ser nærmere på, hvordan overskuddet i virkeligheden skabes, nemlig ved hjælp af flere skatter og nye omkostninger til erhvervslivet.

Regeringen foregøgler vælgerne, at det er vejen frem, men det er det ikke. Hvor er modet til opgør med de forældede strukturer, som i stigende grad er en belastning for samfundet? Og hvor er modet til at gøre op med betonaftige systemer, der forhindrer, at velfærdssamfundet bedre kan udnytte de mulige reserver?

Selv om danskerne som et tålmodigt folk med den højeste grad af disciplin betaler verdens højeste skatter, får de jo ikke verdens bedste offentlige service; f.eks. når det viser sig, at danske skolebørn på en række felter halter langt bagefter deres kammerater i de lande, vi plejer at sammenligne os med, når syge står på ventelister og ældre ikke kan få hjemmehjælp, og når alt for mange i den arbejdsduelige alder er sat uden for arbejdsmarkedet. Med andre ord: Der er nok at tage fat på; men det kræver – det må erkendes – mod og visioner, og det er regeringens finanslovsforslag desværre blottet for.

Selv om vi nu nærmer os det syvende år med højkonjunktur, og selv om regeringen også de næste år får 60 mia. kr. mere i statskassen i form af skatter og afgifter i forhold til niveauet fra 1992, er der jo ikke noget massivt overskud på statens budget. Og jeg kan endnu en gang spørge regeringen: Hvis man ikke er i stand til at opbygge et solidt overskud efter flere års økonomisk fremgang, hvornår sker det så?

Problemet er, at regeringen har svigtet i styringen af den offentlige økonomi. De ca. 500 mia. kr. i skatter og afgifter, der er kommet ekstra i kassen i forhold til 1992-niveauet, er for en stor del anvendt til et øget offentligt forbrug, der i det væsentligste burde have været finansieret gennem effektivisering, modernisering og omstilling og ikke blot ved skattestigninger.

Havde regeringen sikret et stop for vækst i det offentlige forbrug, kunne statsgælden i samme periode have været reduceret med mere end en tredjedel og have sparet staten for rentudgifter for mere end 15 mia. kr. – en besparelse, som kunne være brugt til skattelettelser. Regeringen udgiver stribevis af pjecer med gyldne løfter, der langt hen ad vejen kan sidestilles med husstandsomdelte reklametryksager, som man jo har en del imod i regeringen.

Statsminister Poul Nyrup Rasmussen sagde under Folketingets debat om regeringens løftebrud den 11. februar i år:

»Vi sætter os klare mål, ja, det gør en regering, det gør et parti. Mål, som vi vil nå. Vi løber ikke fra noget. Det gør en ansvarlig regering ikke. Det gør vi heller ikke.«

Må jeg spørge: Hvornår er udlandsgælden afviklet? Er det, som regeringen tidligere har lovet, i år 2005, er det i år 2007, eller løber regeringen også fra det?

I »Ny Kurs mod Bedre Tider« fra maj 1993 står der, at frem til år 2005 skal det offentlige forbrug kun stige med 1 pct. om året. Er det mål nået? Har det ikke været dobbelt så stort hvert eneste år?

Eller hvad med beskæftigelsen? I pjecen »Danmark år 2005« fra april 1997 lovede regeringen, at hver gang der bliver ansat én i den offentlige sektor, skal der ansættes to i den private sektor. Men nu forventer regeringen, at der fyres to i den private sektor for hver eneste én af de 7.000 flere, der ansættes i det offentlige næste år. Tror regeringen virkelig, at det er vejen til at sikre, at vi kan finansiere de store udfordringer, der venter?